Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul IX nr. 37 (667) joi 11 septemb. 1958 8 pag. 30 bani

COPIII S-AU INTORS...

Treceam în drumul meu pe lîngă școală,
În arșița nămiezii de cuptor,
Priveam printre zăbrele curtea goală
Și dudele pe jos, ca un covor,
Zăream la ușă-ncremenită clanța,
Torcea pe trepte-alene un cotoi,
Pe tablă era scris: VINE VACANȚA!
Iar mai departe: $\frac{A+B}{2}$
Era tăcere-n clasa părăsită
Și triste toate băncile pustii,
Iar biata școală îmi părea mîhnită,
Ca mama despărțită de copii.
Se-ntorc acum cu inima voioasă
La cuibul lor, elevii călători;
S-au întîlnit în calea lor acasă
Spre miază-zi cu șiruri de cocori.
Plecau în zări, spre alte țări, departe,
Sub cerul cu sclipire de cleștar:
— Rămîneți sănătoși și spor la carte!
— Drum bun și să veniți la vară iar!
Pe fiul meu Dorel, ce-a stat pe plajă
Bronzîndu-se la mare cît a fost,
L-a încîntat a valurilor vrajă
Și-l știe pe Ovidiu pe de rost;
Iar Ana, nepoțica mea cea dragă,
N-a petrecut cu fetele mai rău,
În tabără-a rămas o vară-ntreagă
Și l-a citit pe Creangă, sub Ceahlău.
Și micii pionieri mi-au povestit
Cum au lucrat pe-ntinsele tarlale,
Cum nici un bob de grîu n-au risipit,
Strîngînd și bune flori medicinale.
S-a-ntors și Floricel din colonie,
L-am întîlnit cu cărțile, pe drum,
A cumpărat o-ntreagă librărie
Și patru lecții știe de pe-acum!
Pe lîngă școală trec ca și-astă vară,
Cravate roșii fîlfîie în zbor,
E rîs, e joc, e cînt, e viață iară,
Copiii s-au întors la mama lor.

TUDOR MAINESCU

La început de an școlar

ȘCOALA VA FI MAI FRUMOASA

Școala medie nr. 22 „Gheorghe Lazăr" din București, e o construcție mare și foarte veche. Multă vreme însă n-a mai fost îngrijită cum trebuie. De aceea fațada a început să se roadă și să se dărîme

Noi am început lucrarea cu foarte multă grijă. Ornamentele căzute le-am înlocuit. Motivele decorative din faianță bleu, le-am curățat, le-am spălat bine și le-am lustruit. Acum au apărut din nou pe pereți. La fel am procedat și cu tiranții care leagă pereții clădirii între ei și care țin loc și de ornament După ce i-am frecat de var și de rugină i-am dat cu lac negru — culoarea lor.

Astfel bătrîna construcție și-a recăpătat adevărata ei înfățișare.

Acum lucrăm de zor la scările de la intrarea principală și la gardul de fier ce împrejmuiește școala. Cu cîteva zile înainte de începerea școlii vrem să terminăm totul. Copiii se vor bucura mult cînd își vor vedea școala într-o haină nouă.

CRISTEA ALEXANDRU — zidar
TIMARU LAURENȚIU — zugrav
I.L.L. București

ÎN TIMP CE VOI VA JUCAȚI!

In timp ce voi, dragi copii, vă jucați în nisipul fierbinte, vă războiați cu valurile inspumate ale mării, ori urmăreați vreo gîză necunoscută printre brazi — școala se pregătea ca de sărbătoare.

La înfrumusețarea ei au venit și părinții voștri ajutîndu-ne la văruirea celor 15 săli de clasă, la vopsirea soclului, la spălatul ușilor și al geamurilor. Coridoarele împodobite cu ghivece cu flori, vă așteaptă. Sub panoul de onoare, la intrarea principală, veți vedea o vitrină — „colțul incepătorului" unde este expus un ghiozdan cu tot ce este necesar unui elev din clasa I-a. ...Și pionierii pregătesc ceva micilor școlari, dar fiind surpriză, nu le trădăm secretul.

ELIZA PAVELIU
directoare — Șc. nr. 141
București

AȘA INTÎMPINAM NOUL AN ȘCOLAR

Unitatea noastră are un număr mic de pionieri, dar pentru că ne înțelegem bine, realizăm multe lucruri frumoase.

Intr-una din zile ne-am strîns cu toții și am hotărît să mergem la școală să dăm o mînă de ajutor zugravilor, care lucrau de zor la renovarea școlii. După ce am terminat lucrul la școală, am luat gălețile cu var și ne-am dus să văruim pomii din grădina școlii, apoi și pe cei de pe ulițele satului. Sătenii se uitau mulțumiți la noi și spuneau că este cu adevărat o treabă pionierească .

CIRDU MARIANA
Șc. de 4 ani — sat. Sertof — Timișoara

★

Școala noastră ne este foarte dragă și de aceea zilele trecute am fost să ajutăm la înfrumusețarea ei. Mai întîi am curățat băncile de anul trecut iar pe cele noi, aduse de curînd, le-am șters bine de praf. In săli și clase am scris lozinci în legătură cu începerea noului an școlar, iar la ferestre și pe coridoare am pus ghivece cu flori proaspete. Peste cîteva zile clopoțelul ne va chema din nou la școală!

PARASCHIV ADINA
cl. a VI-a
com, Negrești-Iași

PENTRU FRAȚII NOȘTRI MAI MICI

Intreprinderea noastră patronează Școala de 7 ani nr. 10 din cartierul Șega. Cu vreo lună de zile în urmă, utemiștii din organizația noastră au trecut pe la școală pentru a vedea ceea ce mai este de făcut în vederea deschiderii noului an.

Reparațiile fuseseră terminate. De asemenea, pionierii au ajutat la amenajarea claselor. Intr-un colț însă au zărit o mulțime de planșe didactice cam prăfuite, îndoite la colțuri, gata să se rupă.

Hotărîrea a fost luată imediat: planșele au fost aduse la intreprindere și, în timpul liber, utemiștii le-au cartonat și pînzat pe toate (vreo 80 la număr). Iar pentru înfrumusețarea claselor, au alcătuit 12 fotomontaje.

Cu acest mic ajutor, am contribuit și noi la înfrumusețarea școlii care, acum își așteaptă prietenii.

POPESCU ILDERIM
secretarul comitetului U.T.M.
Intreprinderea „30 Decembrie"-Arad

Desăvîrșire

Multă vreme m-a urmărit — citit nu-mi amintesc unde, ori poate văzut — chipul unei țărănci bătrîne care încercînd să citească o scrisoare primită din partea fiului ei, de pe front, izbucnește în plîns, mărturisind: „Nu mai știu să citesc! Am uitat... Trei clase am învățat — dar acum am uitat totul..." Lacrimile bătrînei ar putea părea la prima vedere nelalocul lor. Dar nu-i așa. Bătrîna a plîns pentru că nu-și pierduse pur și simplu știința de carte ci pentru că aceasta îi fusese furată — ca și pămîntul, ca și feciorul, ca și cea din urmă văcuță — de către stăpînitorii de pe atunci ai țării.

I-au furat pămîntul ca să-și lărgească moșia lor și să aibă încă o slugă la picioare, i-au furat feciorul ca să cucerească cu sîngele lui noi bogății, și și-au desăvîrșit tîlhăriile furîndu-i și lumina științei de carte, tocmai pentru a încerca s-o arunce în bezna neînțelegerii.

De aceea, astăzi, cînd țara noastră trăiește o viață nouă, cînd fabricile și minele și uzinele sînt ale celor ce muncesc, cînd zeci de mii de țărani muncitori trăiesc zile de fericire în gospodăriile colective, cînd arta și cultura sînt ale poporului, obligativitatea învățămîntului de 7 ani la sate, acolo unde sînt școli e perfect firească. Prin aceasta, partidul, regimul nostru democrat-popular desăvîrșesc și mai mult cuceririle revoluționare ale clasei muncitoare Să învețe toată lumea, fizică și chimie și algebra și limbi străine! Să se ridice fiii de țărani și de muncitori la cele mai înalte piscuri ale științei, și să scruteze de acolo, pricepuți și entuziaști, drumul cel mai bun pentru desăvîrșirea înfloririi patriei!

Copii, în pagina a 8-a Moș Toma Poștașul stă de vorbă cu voi!

CARNETUL PIONIERULUI ACTIVIST

Țin minte că prima grijă pe care am avut-o venind din tabără, la sfîrșitul vacanței, a fost aceea de-a aduna la școală colectivul de conducere al unității.

Pînă la începutul anului școlar nu mai erau decît cinci-șase zile, așa că băieții se aflau acasă. Ne-am strîns cu toții la Camera pionierilor și primul punct pe ordinea de zi al micii noastre adunări a fost măturatul, aerisirea, spălatul geamurilor și scuturatul.

Toată această treabă nu ne-a împiedicat să discutăm și să punem la punct un plan de activitate al unității pentru primele zile de școală. La sfîrșit, am hotărît să-i chemăm după amiază la școală și pe președinții de grupă și de detașament, pentru a discuta și a îmbogăți împreună planul nostru.

DUPA ȘASE ZILE

Și iată c-a sosit prima zi de școală. Cele dintîi acțiuni au și început. Desigur, cei mai bucuroși dintre toți au fost școlarii din clasa întîia. Pionierii i-au întîmpinat cu buchețele de flori. I-au condus apoi în clasă, le-au arătat cum se șade corect în bancă, le-au explicat rostul tablei și le-au dăruit la fiecare cîte o numărătoare cu boabe de fasole colorată! Adevărata surpriză a fost însă sfîrșitul primei zile de școală, cînd pionierii clasei a VII-a au intrat în clasa întîia cu o uriașă și misterioasă cutie pe care au pus-o pe catedră... Micuții s-au cam speriat la început, dar după cîteva clipe au început să aplaude: cutia nu era altceva decît scena portativă a echipei noastre de păpușari!

S-a jucat piesa „Iliuță vine la școală", scrisă de responsabilul gazetei de perete — și toată lumea a fost mulțumită.

VACANȚA PIONIEREASCA

Acesta a fost titlul panoului care — tot din inițiativa colectivului de conducere — a fost așezat, la vedere, pe coridor. Un panou frumos, îmbrăcat în pînză roșie, și străjuit de drapelul, goarna și toba unității. Rostul său era acela de a oglindi activitatea din vacanță a pionierilor noștri. Astfel, aici puteai găsi fotografii, articole, cifre, desene hazlii — toate vorbind fie despre întîmplările celor care-și petrecuseră vacanța în tabere — la munte sau la mare, fie despre ale celor care rămăseseră în oraș, în tabăra locală, organizată la școala vecină. Astfel, cei care încă nu știau au aflat, de pildă, că plăpîndul și tăcutul Barbu salvase un om în toată firea de la înec, la mare, și că tabăra locală unde activaseră pionierii noștri primise o scrisoare de mulțumire din partea G.A.S.-ului pe ale cărei ogoare fuseseră la strîns spice.

SĂ ÎNVĂȚĂM BINE ÎNCĂ DIN PRIMELE ZILE

Să nu credeți că toate acțiunile noastre din primele zile au fost festive. Nu. De pildă, fiecare detașament a ținut o adunare fulger, în care, fără prea multe vorbe, li s-a cerut celor care fuseseră corigenți sau învățaseră prost în anul trecut să spună de pe acum, tare, în fața detașamentului, ce au de gînd să facă anul acesta. Lozinca lansată cu acest prilej a fost „Să învățăm bine încă din primele zile!".

Deși erau cam rușinați, cei în cauză au luat totuși cuvîntul și au promis că vor fi mai silitori. Spusele lor au fost notate cu grijă; peste două luni, ori poate peste o lună, ei aveau să fie din nou întrebați cum s-au ținut de cuvînt.

POȘTA IDEILOR

Și astfel, în unitate s-a făcut simțită, încă de la începutul anului școlar, viața pionierească. Nu peste mult, pe coridor a apărut binecunoscuta cutie intitulată „Poșta ideilor", în care pionierii aveau să introducă bilețele cu propunerile lor pentru programul de activitate. După cum era și firesc, propunerile n-au întîrziat să sosească, ba, dimpotrivă, au venit într-un număr neașteptat de mare! A trebuit să ne gîndim serios pînă să ne hotărîm pe care să le alegem. Pînă la urmă, am reușit — dar despre aceasta vom vorbi altădată.

AL. OVIDIU ZOTTA

SÎNT GATA ÎNTOTDEAUNA

Hans Engels nu poate pricepe nici astăzi de ce în ultima vreme colegii lui de școală, cei mari, chiar și „puștii" din cartier se uită la el cu atîta admirație. Nici n-a crescut în înălțime vara aceasta cît ar fi dorit el, nici n-a atins încă la fotbal măiestria lui Petchowschi. E pionier în clasa a VII-a a Școlii germane de 7 ani din Sighișoara și atît. Ca atîția alții învață bine. Face chiar parte din colectivul de conducere al unității...

Numai de la o întîmplare petrecută cu cîteva săptămîni în urmă se trage toată această „publicitate". Iată cum s-au petrecut lucrurile atunci. Plecase la niște rude, într-o comună din raionul Rupea. Era o dimineață călduroasă de vară și el, împreună cu prietenul său Iosef Maurer, se dusese pe cîmp cu caii la păscut. Vorbeau despre școală, despre examenele pe care le avusese Iosef de curînd pentru a trece în clasa a VIII-a. Deodată au zărit în depărtare un docar cu un singur cal care înainta pe cîmp spre ei. Hățurile atîrnau în voie, pe capră nu se zărea nimeni. N-au așteptat să se apropie prea mult. O bucată bună de drum au alergat în întîmpinarea acestui ciudat docar fără stăpîn. Cînd au ajuns destul de aproape, și-au simțit amîndoi inima zvîcnind: în docar zăcea un om în vîrstă, aproape în nesimțire. Ce să facă acum? Nehotărîrea lor n-a durat decît o clipă. S-au înțeles dintr-o privire. Au înhămat repede cei doi cai iuți cu care veniseră la păscut, au udat o batistă cu apă dintr-o sticlă pe care o aveau la îndemînă pentru a răcori fruntea omului, și unul pe capră, mînînd caii, celălalt încercînd să-l îmbărbăteze pe bolnav — au pornit în galop spre spitalul din Rupea. Calul docarului îi urma încet, de la distanță...

De abia la spital, după ce bolnavul a primit toate îngrijirile, au aflat că cel căruia îi salvaseră viața era un medic bătrîn din raion, ce pornise cu treburi prin partea locului. Căldura dogoritoare a zilei îl doborîse.

— Noroc de voi, voinicilor că mă voi bucura încă de viață! le-a spus el zîmbind, atunci cînd și-a revenit.

...Aceasta a fost toată întîmplarea. Pentru ce îl admiră toți pe Hans și pe prietenul său Iosef? „Doar — are obiceiul să spună Hans — orice pionier ar fi procedat la fel!"

Roadele culese de pe lotul școlar sînt mari și frumoase.

Tinerilor naturaliști le vine greu să hotărască totuși care sînt mai nimerite pentru expoziție.

Sfatul micilor naturaliști

Am ajuns la Fetești în toiul consfătuirii raionale a micilor naturaliști. Sala frumos împodobită, era aproape plină. Veniseră cei mai buni grădinari și crescători de animale mici din majoritatea școlilor; cei mai buni din cei peste 5.000 de copii care au participat la concurs anul acesta.

EXPOZIȚIA

Cu o zi înainte de deschiderea consfătuirii, a fost amenajată expoziția concursului. Dovleci turcești, tulpine de gogoșari și ardei gras, fire de porumb care depășeau înălțimea de doi metri, cartofi și pătlăgele roșii de toată frumusețea — toate erau aranjate cu grijă. Dintre acestea însă, punctul de atracție l-a constituit acvariul cu peștișori, prezentat de pionierii din Fetești: trei pești mari și doi „pui" care zburdau în voie. „Caiete de observații", ierbare, insectare, toate la un loc au făcut ca expoziția din anul acesta să fie cu mult mai bogată și interesantă decît cea de anul trecut.

FRUNTAȘII

Încă de cînd au vizitat expoziția pionierii prezenți și-au putut da seama că pe lotul Școlii de 7 ani din comuna Șocariciu s-a muncit mult și cu folos. Pe o singură tulpină, copiii au obținut vreo 10 ardei grași. Apoi, semănatul porumbului în patrat a dat de asemenea, rezultate dintre cele mai bune. În fiecare seară, cîte o grupă de pionieri mergea la lot pentru a uda legumele și zarzavaturile, plivea culturile, aranja straturile... Așa se explică faptul că Lenuța Geargeac, una dintre cele mai pasionate naturaliste din școală, au obținut o sfeclă roșie care cîntărește peste 1,5 kg. Nici Ecaterina nu s-a lăsat mai prejos: a reușit să adune cîte 15—20 ardei „iuți" de pe o singură tulpină.

Iar la sfîrșitul consfătuirii, atît pentru rezultatele frumoase obținute pe lot cît și pentru munca efectuată în timpul verii în tabăra colectivistă, pionierii din Socariciu s-au clasat pe primul loc!

...ȘI ULTIMII

La discuții s-au înscris o mulțime de copii din Țăndărei-Gară, Sudiți, de la Școala de 4 ani din Strachina... Fiecare voia să arate felul în care au muncit, ce experiențe au făcut, ce greutăți au întîmpinat, cum au fost ele înlăturate...

Nu s-a înscris însă la cuvînt nici un pionier de la Școala de 4 ani-Belic. De fapt, ei nici la consfătuire n-au venit! Și iată de ce: cu toate că lotul lor măsoară 1/2 ha, pe el au fost plantate puține legume. Doar dovleci și ceapă. Buruienile au crescut în voie. Nimeni nu le-a smuls. Din cauză că n-au fost udate, toate semănăturile s-au uscat și pionierii n-au mai recoltat nimic. Căci, vorba proverbului: „Ziua bună se cunoaște de dimineață".

D. EMIL

Măriuca de vorbă cu cititorii

Vă bucurați, desigur, pentru începerea noului an școlar și lucrul acesta mi l-au dovedit ultimele voastre scrisori. Unii au început încă de mult să se pregătească pentru școală — așa cum a făcut SAVETA PINDELEA *din Vatra Dornei. „Vacanța — spune ea — mi-am petrecut-o bine. M-am jucat, am citit și am fost la film. Dar, nici școala nu am uitat-o. Cînd am fost pe munte, în excursie, am strîns o mulțime de pietre: micașisturi, bazalt, gresie, gneiss și altele. Din ele am alcătuit o colecție bogată pe care vreau s-o dăruiesc școlii".*

Frumos dar! Îmi închipui ce mult se vor bucura colegii tăi. Despre lucrul acesta aștept să-mi scrii neapărat.

La rînd e scrisoarea FLORICAI MORAR *din orașul Curtici. Iată ce-mi scrie ea. „Datorită activității noastre pe lotul școlar am reușit să strîngem o cantitate însemnată de roșii. Cu banii strînși am cumpărat multe lucruri necesare nouă, printre care hîrlețe și sape. În curînd se construiește un atelier și aceasta tot din banii noștri strînși, în urma serbărilor din vacanță.*

Asta e o treabă grozavă, Florico! Adevărați gospodari! Sigur, acum aveți cu ce vă lăuda la început de an. La fel de bună gospodină dovedește a fi și PRUNDEANU MIOARA *din Tr. Severin. Ea îmi scrie că și-a construit singură un stelaj pentru cărți, practic și ieftin.*

Te cred, Mioara, dar așa ceva mă interesează și pe mine, de aceea te rog să-mi scrii neîntîrziat cum l-ai făcut și cum arată. Și eu aștept nerăbdătoare școala. Mi-e dor de colegii și învățătorii mei. Într-una din zile am făcut un raid pe acolo. Credeam că nu e nimeni. Cînd colo... zarvă mare. Am zărit-o și pe instructoarea noastră. Trecea grăbită prin curte cu un braț de cravate roșii, iar în mîna cealaltă ținea o cutiuță cu insigne.

Am plecat grăbită acasă. Am cercetat ghiozdanul. Manualele sînt toate. Mai am și un maculator și cîteva caiete groase pentru fiecare materie. Ieri mi-am cumpărat o trusă de compas pentru că pe cealaltă o pierdusem.

Batista mi-am pus-o în buzunarul de la șorț. Și știți ce m-a sfătuit o prietenă? Să-mi fac un săculeț din pînză pentru mîncare pe care să-l port lîngă servietă. Ideea e bună pentru că anul trecut mi-am pătat două caiete de la pîinea cu unt și șuncă.

PAUNIȚA GEORGESCU *din Călărași îmi spune că părinții ei și ai altor colegi, colindă magazinele să le cumpere uniforme noi. Pe semne le-au rămas mici sau le-au uzat prea mult. Uniforma mea e încă în stare bună. Am spălat-o și scrobită, zici că e nouă. În prima zi voi pune cravata roșie cea nouă. Totul mi-am pregătit și acum aștept ca și voi școala.*

◆

Cine cîștigă întrecerea

Încă din timpul anului școlar am chemat la întrecere toate clasele a VI-a pentru cea mai frumoasă grădină. Noi vrem să fim cîștigătorii și de aceea, în timpul vacanței, facem pe rînd de serviciu la lotul școlar unde săpăm, plivim buruienile, udăm florile. Acum așteptăm să vedem care dintre noi a lucrat cu mai multă pricepere și rîvnă.

Pe lîngă aceasta am ajutat și la renovarea școlii. În prima zi de școală îi vom duce și unele daruri: bunăoară un ierbar, un insectar și un caiet cu 50 de recenzii ale cărților pe care le-am citit. Și fiindcă multe dintre ele le-am împrumutat de la Biblioteca Centrală din oraș, ne-am dus să-i dăm și noi o mînă de ajutor tovarășei bibliotecare. Era foarte bucuroasă. Acum știm și noi cum să trecem cărțile în fișe, iar cînd cineva vine să ceară cărți, noi i le recomandăm pe cele mai bune!

POPESCU ILEANA
Giurgiu

Noua specie de conifer i-a făcut să uite greutăţile urcuşului. Iată-i pe tinerii excursionişti din Piatra Neamţ cercetînd particularităţile ei.

Vă mai amintiţi? La începutul vacanţei, în paginile gazetei se anunţa că anul acesta „Clubul micilor turişti" participă în întregime la concursul „Să ne cunoaştem ţinutul natal". Vacanţa s-a sfîrşit şi o dată cu ea şi... etapa a II-a a concursului. Pe întreg cuprinsul patriei, în această perioadă, tinerii cercetători au făcut excursii, vizitînd fabrici şi uzine, au cercetat fauna şi flora, au adunat material de folclor, au întocmit monografii ale satului sau ale oraşului natal. In curînd, toate aceste cercetări vor fi adunate şi vor forma mici muzee şcolare, expoziţii, machete.

In rîndurile de mai jos publicăm cîteva însemnări.

Seară de septembrie

Stau de vorbă cu colectivistul Marin Lupu, din comuna Cireaşov regiunea Piteşti. Imi istoriseşte cum a intrat el în gospodăria colectivă.

— Să vezi, spune el, era o seară tot de septembrie, ca acum. Ne strînsesem cîţiva oameni şi discutam cîte şi mai cîte. Pînă la urmă, unii care erau colectivişti şi membri de partid, au adus vorba despre colectivă, îndemnîndu-mă şi pe mine să mă înscriu. Le-am promis că mă voi înscrie a doua zi. N-aveam decît un pogon de pămînt care nu-mi ajuta la nimic.

Mare mi-a fost mirarea cînd fata lui Marin Bîldău, pionieră — că erau şi copii printre noi — s-a amestecat şi ea în vorba noastră:

— Inscrie-te, nea Marine că şi tăticu s-a inscris!

După ce-au plecat copiii am mai stat de vorbă pînă tîrziu.

A doua zi dimineaţa cînd am semnat declaraţia de înscriere, mi-am amintit şi de fata lui Marin...

— Şi cum te simţi?

— Nu-ţi mai spun nimic. Ştii că eu n-am avut casă, ci un bordei acolo... Uită-te la casa mea, acum...

O pionieră sfioasă

Seara era potopită de lună. Pe drum se aşterneau umbrele catifelate ale salcîmilor. In dreptul cîte unei case oamenii stăteau de vorbă. Puneau la cale treburile pentru a doua zi, la gospodărie.

Voiam s-o cunosc pe Bîldău Niculina, elevă în clasa a VI-a şi pionieră de cîţiva ani.

Cînd am văzut-o, sfioasă şi ezitînd să răspundă la vreo întrebare, mi-am zis: „Ea să fie fetiţa care l-a îndemnat pe Marin Lupu să intre în colectivă?"

Am stat de vorbă îndelung, despre profesori, despre cărţile care-i plac mai mult, şi despre cîte altele...

— Dar de ce l-ai îndemnat pe Marin Lupu să se înscrie în colectivă?

— Multe lucruri despre gospodărie le ştiam de la părinţii mei care sînt înscrişi mai de mult. Au primit mult grîu, porumb şi altele, după zilele muncă. La fel şi alţi colectivişti. In acest timp, nea Marin Lupu nu lua nimic de pe pogonul său. De aceea i-am spus şi eu să intre în colectivă!

Intîmplare vînătorească

Un băiat, Feteleanu Ion din clasa a VI-a, îl opreşte într-o zi pe Dorobanţu Valeriu dintr-a V-a:

— Deseară îmi adun 5—6 băieţi că vreau să discut cu ei.

— In legătură cu ce?

— Fac o vînătoare la Olt şi am nevoie de băieţi.

Seara, cîţiva băieţi îl aşteptau nerăbdători pe Feteleanu Ion. In sfîrşit, a sosit şi el şi fără să-i salute, începe:

— Ascultaţi icea la mine. Vreau să organizez o vînătoare şi...

— Ce fel de vînătoare? — îl întrerup toţi.

— O vînătoare, acolo... de ce-o fi... Şi vreau să vă spun cîteva lucruri despre arta de vînător, că voi nu prea ştiţi.

Uite, eu am studiat o carte de specialitate „Fals tratat de vînătoare". Voi n-o să înţelegeţi dacă o citiţi, aşa că mai bine fiţi atenţi. Cînd o să mergem la Olt, o să dăm de felurite animale şi păsări. Cînd veţi vedea o vulpe, v-aruncaţi la pămînt, o lăsaţi să treacă, şi pac!

— Dar n-avem puşti.

— Lasă asta. Aşa scrie acolo. Dacă vedeţi vreun iepure, o luaţi la fugă după el, dacă vedeţi un urs, vă faceţi că nu-l vedeţi şi-l lăsaţi în pace, dacă vedeţi un lup...

Şi le-a spus el mai multe...

A doua zi, unul dintre pionierii de-a IV-a află de la un frate mai mare că „Falsul tratat de vînătoare" e de Al. Odobescu şi în el nu sînt sfaturi asupra artei de a fi vînător, ci e vorba de altceva. Mai mult, sfaturile lui Feteleanu nici vorbă să figureze acolo. Le inventase el!

Băieţii s-au sfătuit, au răsfoit cartea şi s-au hotărît să-l ia la rost pe Feteleanu, mai ales că prea făcea pe „măreţul" cu ei. L-au chemat şi i-au spus tot. Că „Falsul tratat de vînătoare" e altfel de carte, că n-are sfaturi vînătoreşti, cum zicea el, că, într-un cuvînt, e un mincinos şi nici nu citise cartea măcar. Că nu mai merg la vînătoare să se ducă singur.

Feteleanu îi asculta ruşinat. Şi în cele din urmă se hotărî să... citească lucrarea lui Al. Odobescu.

Ajutorul prietenilor

Pionierul Lupu Gheorghe din clasa a VII-a rămăsese corigent la două materii. Colegii lui se mirau: „De ce n-o fi învăţînd? Că doar nimeni nu-l pune la alte treburi"

— Ce-ar fi — spune Ştefan Constantin unui alt pionier — să vedem ce face el de nu învaţă.

Şi au început să-l viziteze. Il găseau citind nişte cărţi vechi şi proaste, de aventuri.

— Georgică, vrei să ni le împrumuţi şi nouă? îl roagă Şerban Constantin. Dar pe toate, şi ţi le aducem noi.

— Bine, dar să aveţi grijă de ele

I-au luat cărţile, dar nu i le-au mai dat înapoi. Le-au distrus iar lui i-au dat ca despăgubire „Opere" de Creangă, „Mitrea Cocor" şi „Baltagul" de Sadoveanu.

Peste cîteva zile Lupu le înapoie aceste cărţi şi se interesă cu glas sfios dacă nu mai aveau altele la fel.

N. UNGUREANU

PAGINI DIN JURNAL

Miercuri 6 august: *Am vizitat docurile din portul Brăila şi am văzut cum se încarcă şi se descarcă mărfurile. Pe un vas se încărca pentru Siria utilaj cehoslovac pentru o fabrică de zahăr. Am vizitat I. M. D. (Intreprinderile Metalurgice Dunărene). Am văzut procesul de fabricaţie a sîrmei, cuielor, lanţurilor.*

Lacul sărat. Apa e vîscoasă şi are mîl negru. Malurile lacului sclipesc în soare. Aceasta, datorită sării care s-a format în urma evaporării apei saturate.

Sîmbătă 9 august: *Ne-am îmbarcat pe două şlepuri remorcate de o şalupă. înaintăm pe braţul Tulcea. La 10 km începe bifurcaţia — braţul Sulina şi Sf. Gheorghe. Vremea e noroasă. Am intrat în ceaţă şi pragurile de piatră ne pîndesc la tot „pasul". Popas în satul Crişan. Pionierii de aci ne aşteaptă în port. Facem schimb de materiale: pietre, insecte, flori.*

Spre seară, şalupa noastră îşi continuă înaintarea pe canalul Litcov.

GLAVAN C-TIN
Botoşani

EXCURSIA

In dimineaţa aceea, în tabăra de curte a Şcolii de 7 ani nr. 148 din Bucureşti se strînseseră aproape cincizeci de pionieri. Toţi erau nerăbdători să pornească în călătorie. Şi au pornit. Priveliştea era minunată. Oltul, ceva mai tulbure în urma ploilor, curgea vijelios în valea largă şi verde. In cale turiştii au poposit în Jiblea, Căciulata, Brezoi şi... Sibiu. Chiar în prima zi de şedere în Sibiu am pornit să colindăm străduţele strîmte şi întortochiate ale micului orăşel transilvănean. Am vizitat muzeul Brukenthal renumit pentru valoroasele lui colecţii şi picturi, construcţii din lemn, sculpturi şi costume naţionale din regiune. După o cercetare amănunţită am plecat la Răşinari, un sat cu specific de munte, care şi-a păstrat, de-a lungul veacurilor caracterul arhitectonic. Aici se află Muzeul de documentare istorică al raionului Sibiu. Am văzut o machetă care înfăţişează satul Răşinari aşa cum arăta la întemeierea sa.

Timpul a trecut pe nesimţite şi iată că a sosit ziua cînd ne-am întors în Bucureşti, cu carnetele de notiţe acoperite de însemnări pînă la ultima filă.

EUGEN BALAŞA
Instructor de pionieri
Bucureşti

Şi... sfaturi

Concursul „Să ne cunoaştem ţinutul natal" îşi continuă activitatea în noul an şcolar. In acest timp, micii cercetători trebuie să cerceteze:

a. Aşezarea geografică, structura şi bogăţiile solului şi subsolului din ţinutul natal. Dezvoltarea agriculturii, a industriei şi construcţiei. De aceea cercetarea uzinelor şi fabricilor, a G.A.C., G.A.S. şi S.M.T. trebuie să fie principala lor sarcină.

b. Aspecte ale mişcării muncitoreşti şi ale răscoalelor ţărăneşti, starea socială a locuitorilor în trecut şi astăzi, obiceiurile, portul, tradiţiile, iată ce nu trebuie să uite micii cercetători. In acest scop ei trebuie să găsească documente, obiecte arheologice, trofee.

c. Şi cîntecele, proverbele şi zicătorile, legendele şi obiectele de artă manuală (cusături, sculpturi, ţesături) sînt un bun material pentru cei care participă la concurs.

Deci la lucru, dragi prieteni! Ţinutul vostru natal vă aşteaptă. Cercetaţi-l şi descoperiţi-l comorile încă necunoscute de voi.

— O carte-ţi dau de ziua ta!
Din ea şi tu vei învăţa
Să strîngi bănuţi să iei ce-ţi place!..
— Iţi mulţumesc! Aşa voi face!

Şi la G.A.S.-Mogoşoaia, regiunea Bucureşti, recoltatul strugurilor e în toi. In fotografie utemista fruntaşă Maria Marica. Ea culege într-o zi 150 kg de struguri.

ÎNTOARCERE DE PE ŞANTIERUL PRIETENIEI

Incă de la Giurgiu tinerii şi pionierii din oraş au întîmpinat cu flori şi calde îmbrăţişări pe brigadierii romîni care au muncit pe şantierul prieteniei din R. P. Bulgaria. Ei au lăsat strungul, ciocanul, cartea, condeiul şi au plecat să contribuie, alături de tineretul frate bulgar, la refacerea monumentelor istorice, acolo unde acum 80 de ani armatele ruse şi dorobanţii romîni au luptat împreună împotriva duşmanului comun, armata otomană, pentru cîştigarea independenţei poporului romîn şi a poporului bulgar. In faţa tinerilor brigadieri romîni a stat nobila misiune de a contribui, împreună cu brigadierii bulgari, la construirea unui parc închinat memoriei eroilor ruşi, romîni şi bulgari, care au căzut în luptele de la Griviţa, din 1877.

Iată-i. Sosesc. Din fund. de pe Podul prieteniei se văd şiruri de maşini...

— La revedere, prieteni! La revedere, dragi tovarăşi! Brigadierii romîni îşi iau un frăţesc rămas bun de la prietenii bulgari care i-au însoţit pînă la graniţă.

Ei salută cu chiote de bucurie şi cu urale puternice pămîntul patriei. Un grup de pionieri le oferă flori. Muzica intonează primele note dintr-o horă şi brigadierii, împreună cu tinerii care au venit să-i întîmpine, s-au prins în joc.

Dar timpul este scurt. Brigadierii sînt aşteptaţi la Bucureşti. Un ordin al comandantului brigăzii şi brigadierii se îmbarcă din nou în maşini.

Sute de tineri i-au întîmpinat la sosirea în Capitală. In curtea căminului studenţesc nr. 1 al Institutului Politehnic, a avut loc un scurt miting, în cadrul căruia tovarăşul Paraschiv Benescu, conducătorul brigăzii romîneşti, a raportat C.C. al U.T.M., despre rezultatele obţinute de brigadierii romîni pe şantier. Indeplinirea planului de producţie cu 179 la sută de către brigadierii din prima serie şi cu 254 la sută de către brigadierii din seria a doua, arată că brigadierii au înţeles să cinstească prin munca lor neprecupeţită, jertfa supremă a ostaşilor căzuţi în războiul de la 1877, pe plaiurile Bulgariei.

Brigăzile de tineri romîni, fie că au lucrat la şoselele şi aleile din parc, la movila frăţească sau la cariera de piatră, şi-au adus un aport important la construirea parcului, executînd lucrările în termene de două ori mai scurte decît cele planificate. In ceasurile de odihnă, ei au făcut cunoscut tineretului bulgar, frumuseţea cîntecelor şi a jocurilor noastre populare, în cadrul activităţii cultural-artistice pe care au desfăşurat-o cu entuziasm.

In numele C.C. al U.T.M., tovarăşul Alexandru Kopandi, secretar al C.C. al U.T.M., i-a felicitat călduros pe brigadierii romîni pentru frumoasele succese obţinute în muncă.

„Munca desfăşurată pe şantierul Parcului prieteniei ruso-romîno-bulgare — a spus tovarăşul Kopandi — este încă o dovadă grăitoare a prieteniei ce leagă poporul nostru de poporul frate bulgar. Munca în comun, plină de avînt, a brigadierilor romîni şi bulgari pentru construirea acestui parc, a constituit un nou prilej de cimentare a prieteniei dintre tineretul popoarelor noastre vecine şi prietene".

La sfîrşitul mitingului a fost înmînat reprezentantului C.C. al U.T.M., drapelul acordat de C. C. al U.T.M. brigăzii romîneşti înainte de a pleca pe şantier. Brigadierii l-au purtat cu cinste!

M. N.

Calea belşugului

Opatiţa, un sat ca multe altele din patria noastră, cu oameni harnici şi gospodari care, sprijiniţi de partid îşi făuresc o viaţă nouă, îmbelşugată. Aici a luat fiinţă de curînd gospodăria agricolă colectivă „23 August".

Odată ajunsă în sat, m-am îndreptat spre această gospodărie, să aflu cum a luat fiinţă şi ce planuri de viitor au colectiviştii. La sediul gospodăriei l-am găsit pe tovarăşul Pavel Mioc socotitorul, cu care am intrat în vorbă.

— Pînă să înfiinţăm gospodăria, eram înscrişi în întovărăşirea „Steagul Roşu". Aici, cînd era vorba de muncă, unii întovărăşiţi se duceau să lucreze mai întîi pămîntul cu care nu intraseră în întovărăşire. Ce s-au gîndit cîţiva dintre noi: n-ar fi mai bine să înfiinţăm o gospodărie colectivă? Şi ca să ştim ce avem de făcut pentru acest lucru, am cerut şi ajutorul raionului de partid. Apoi am început să discutăm cu oamenii din sat, să le arătăm avantajele mult mai mari pe care le au dacă înfiinţăm o gospodărie agricolă colectivă. N-a fost prea uşoară această treabă. Chiaburii din sat au avut grijă să lanseze fel de fel de zvonuri. Ba că cei care vor lucra la colectivă nu vor avea nici după ce să bea apă, ba că se lucrează pămîntul cu tractorul şi se strică, şi n-o să mai dea recolte bune. Dar oamenii nu s-au lăsat amăgiţi. Şi aproape toţi întovărăşiţii au făcut cereri de intrare în gospodărie. E drept, unii mai stau la îndoială, dar cînd vor vedea succesele colectivei noastre, sînt sigur că vor veni alături de noi.

L-am întrerupt pe tovarăşul Pavel şi l-am rugat să-mi spună ce planuri au pentru viitor.

— Cred că este mai bine să veniţi la adunarea noastră care se ţine diseară. Acolo veţi auzi multe...

Am acceptat invitaţia sa şi aşteptam ca orele să treacă mai repede. Aici, stînd de vorbă cu oamenii, am aflat într-adevăr multe lucruri. La inaugurare, colectiva a primit daruri din partea vecinilor lor. Colectiviştii din Denta le-au adus douăzeci de purcei; cei din Deta două viţele şi 200 kg orz. Muncitorii de la IPROFIL din Deta i-au ajutat cu materiale şi mîna de lucru, pentru ca noii colectivişti să ridice un grajd nou, şi să-l repare pe cel existent. Au mai primit daruri de la colectiviştii din Stamora, Breştea, Ciacova şi din alte comune apropiate. In adunarea generală colectiviştii au dezbătut cu aprindere fiecare problemă în parte şi îndeosebi repartizarea fondului de bază şi a celui social. Majoritatea au susţinut ca fondul de bază să fie mai mare. Astfel creşte şi puterea lor, iar gospodăria se bucură şi de mai multă încredere. Apoi, au hotărît să însămînţeze 50 ha cu grîu, 50 ha cu porumb, iar restul pînă la 152,23 ha cu cînepă, floarea-soarelui, tutun şi altele.

In primăvară vor face crescătorie de porci şi păsări care le vor aduce venituri destul de mari. Pentru muncile curente ale gospodăriei au nevoie doar de 12 cai. Restul pînă la 23, precum şi cei 7 mînji, îi vor valorifica prin ORACA sau la tîrg. Banii se vor adăuga la fondul de bază al gospodăriei.

Dacă discutînd cu vreunul dintre colectiviştii din Opatiţa faci imprudenţa să-i spui „dacă treburile vor merge bine" are să te întrerupă supărat şi are să-ţi spună: „Nici nu se poate să meargă altfel, tovarăşe. Vrem doar ca în cîţiva ani să ajungem milionari."

La adunarea colectiviştilor am cunoscut-o pe bătrîna Mărcuţ Marta care, cu cei 68 de ani ai săi, vrea să lucreze ca gospodăria să devină bogată şi oamenii să nu ducă lipsă de nimic. Nana Marta a venit în colectivă cu un lanţ şi jumătate (un lanţ este egal cu 1 30 ha.) şi deocamdată munceşte singură, dar în primăvară, îi va veni nepotul din armată care, i-a scris de altfel, să nu cumva să rămînă în afara colectivei. „Dionisie ştie ce vrea şi eu nu puteam să fac altfel", mi-a spus bătrîna.

Era destul de tîrziu cînd adunarea colectiviştilor a luat sfîrşit şi fiecare s-a îndreptat spre casă.

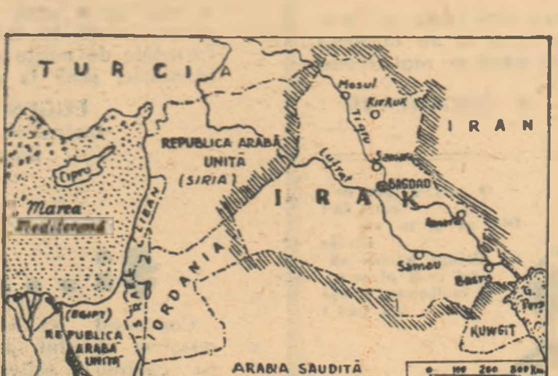
Eu am plecat din Opatiţa cu convingerea că gospodăria colectivă de aci va obţine recolte bogate, că va fi în curînd un exemplu demn de urmat pentru ceilalţi ţărani din sat.

PETRUŢA MUNTEANU

ATLASUL PIONIERULUI

IRAKUL

Irakul este ţara grădinilor Semiramidei... Pe aceste meleaguri, spun legendele, meşterii iscusiţi au înălţat pe piloni de piatră mari terase de teracotă, pe care le-au acoperit cu pămînt roditor şi au adus seminţele celor mai înmiresmate flori. Aşa s-au născut grădinile suspendate ale reginei Semiramida.

Vechii locuitori ai meleagurilor pe care se află astăzi Irakul au cunoscut scrisul încă de acum 5000 de ani şi marea lor iscusinţă i-a ajutat să transforme ţara într-o grădină înfloritoare. Păduri nesfîrşite, lanuri imense prevăzute cu ingenioase sisteme de irigaţie se întindeau pe tot cuprinsul ţării.

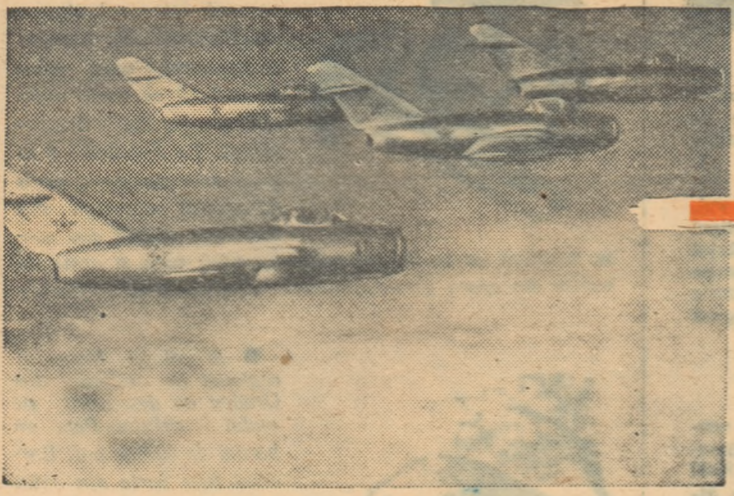
Dar anii au trecut. Zeci de secole au lunecat peste ruinele grădinilor suspendate, oştiri duşmane au cotropit pămîntul roditor, satele şi oraşele au fost arse. An de an, clipă de clipă, nisipurile au cotropit lanurile şi pămînturile. In nisipuri s-au risipit marile oraşe şi satele umile, arborii s-au uscat. Numai curmalul, darnic şi răbdător a rodit, mai departe. Fructele sale au fost de fapt principala hrană a irakienilor şi în acelaş timp, o mare sursă de cîştiguri pentru clica stăpînitoare, care le exporta în uriaşe cantităţi.

Dar principala bogăţie a Irakului o constituie petrolul. Mii de sonde împînzesc ţara, conductele, ca nişte şerpi metalici străbat pustiurile. Stîrnind pofta de aur a colonialiştilor englezi, aceştia au acaparat toate sursele de extracţie şi au intronat în ţară un regim de teroare. Mizeria poporului a ajuns dincolo de orice limită, bolile şi analfabetismul au năpădit viaţa acestui popor minunat. Dintr-o sută de locuitori, nouăzeci sînt analfabeţi.

Jefuitorii au căutat să stoarcă fiecare picătură de petrol. In mai puţin de cincisprezece ani, extracţia s-a triplat. In ultimii ani, pămîntul Irakului a oferit colonialiştilor englezi cărora li se alăturaseră cei americani nu mai puţin de 34.000.000 tone de petrol!

Ştiri · informaţii · NOUTĂŢI TEHNICE · informaţii · Ş

ZIUA AVIAŢIEI R.P.R.

In numeroase localităţi din ţară au avut loc duminică, manifestări şi serbări populare consacrate Zilei Aviaţiei R.P.R.

In Capitală a vorbit unui public numeros generalul maior Constantin Sandru şi inginer Vladimir Stîngaciu, directorul general al Flotei Aeriene Civile.

O asemenea manifestare a avut loc şi pe pajiştea din marginea satului Aurel Vlaicu. Au fost depuse coroane de flori la bustul marelui inventator şi constructor. Apoi, cei prezenţi au vizitat casa-muzeu unde sînt expuse uneltele cu care Aurel Vlaicu şi-a construit prima maşină de zbor.

In regiunea Timişoara, în comuna în care s-a născut Traian Vuia şi care azi îi poartă numele, au avut loc mari serbări.

Prietenie şi colaborare frăţească

Mare şi puternică e prietenia popoarelor din ţările lagărului socialist. Relaţiile lor frăţeşti sînt de nezdruncinat pentru că la baza lor stau principii trainice de colaborare şi ajutor frăţesc, de neamestec în treburile interne ale altor state, pentru că ţelul lor comun este socialismul.

In munca de construire a societăţii noi, între aceste ţări, relaţiile economice sînt de asemenea relaţii de colaborare frăţească.

Ţara noastră, cu ajutorul frăţesc al marii prietene Uniunea Sovietică, şi-a dezvoltat tînăra sa industrie într-un ritm cu totul necunoscut pînă în zilele regimului de democraţie populară. Acesta ne îngăduie azi schimburi de mărfuri cu numeroase ţări. Produsele romîneşti cu inscripţia „Fabricat în R.P.R." ajung pînă la China şi India, Argentina şi Egipt.

Datorită succeselor noastre, pe calea industrializării socialiste, Republica Populară Romînă poate exporta azi nu numai mărfuri tradiţionale, petrol, cherestea, produse agro-alimentare ci şi tractoare, vagoane, locomotive şi cisterne, utilaj petrolifer, motoare şi transformatoare electrice, produse chimice, mărfuri de larg consum etc.

In ceea ce priveşte exportul de mărfuri tradiţionale, ţara noastră exportă acum produse petrolifere ca benzină, parafină, motorină, petrol lampant şi nu materia primă — ţiţeiul — ca în trecut. Exportăm de asemenea atît produse forestiere semifabricate cît şi fabricate. Mobila pe care o exportăm noi este renumită peste hotare, în U.R.S.S. produsele forestiere în Ungaria, R.D. Germană, Cehoslovacia şi Polonia.

De ce este deosebit de important acest lucru? Pentru că în trecut ţiţeiul şi lemnul luate ca materii prime plecau peste hotare cu preţuri de nimic şi apoi noi eram nevoiţi să cumpărăm produsele petrolifere şi forestiere cu preţuri nemăsurat de mari. Numai în anii puterii populare, cînd a fost posibilă industrializarea socialistă a ţării şi mai ales în acele ramuri de producţie în care dispunem de materii prime a putut fi vorba la noi de o producţie petroliferă şi forestieră dezvoltată.

Azi exportăm de asemenea produse farmaceutice printre care la loc de cinste stă penicilina şi aspirina care sînt apreciate în ţari ca Bulgaria, Polonia, Iugoslavia.

In cadrul schimbului de mărfuri ţara noastră primeşte din ţările prietene importante mărfuri ca de pildă, bumbac, laminate de oţel, ţevi, minereu de fier, cauciuc sintetic îngrăşăminte chimice, cocs, cabluri şi diverse utilaje din Uniunea Sovietică. Din Cehoslovacia şi Polonia: cocs, laminate, ţevi, zahăr şi celofibră. Maşini şi utilaj agricol divers, aparate optice, auto-camioane, biciclete şi motociclete din Cehoslovacia şi R. D. Germană. Aparate de radio din Ungaria şi R. D. Germană.

Colaborarea frăţească dintre ţările lagărului socialist asigură ca schimburile dintre mărfuri să se facă în condiţii avantajoase pentru toate statele indiferent de stadiul de dezvoltare a industriei din ţările respective.

In cadrul colaborării frăţeşti dintre ţările prietene există o largă colaborare tehnico-ştiinţifică, iar contribuţia în mod dezinteresat la ridicarea unor mari construcţii ca: termocentrala de la Doiceşti, hidrocentrala V. I. Lenin de la Bicaz, sînt tot atîtea mărturii ale relaţiilor frăţeşti dintre ţările lagărului socialist ca şi uriaşul combinat de la Brăila. Aici muncesc umăr la umăr muncitori şi tehnicieni din ţara noastră împreună cu cei din R.D. Germană, Cehoslovacia şi Polonia la construcţia Combinatului pentru prelucrarea celulozei din stuf.

In domeniul economic colaborarea ţării noastre cu celelalte ţări în cadrul colaborării multilaterale a ţărilor lagărului socialist — deschide posibilitatea accelerării ritmului de dezvoltare a economiei, de construire mai rapidă de noi întreprinderi industriale, de dezvoltare a tehnicii noi în industrie şi agricultură, de îndeplinire, a sarcinii fundamentale, ridicarea continuă a nivelului de trai al poporului muncitor.

DIN LUMEA CAPITALISTĂ

- *In S.U.A. copiii negri n-au voie să înveţe în aceeaşi şcoală cu cei albi. La liceul Van Buren, statul Arkansas, 24 de elevi negri au fost întîmpinaţi cu inscripţia „Aceasta este o şcoală albă. Cară-te acasă!"*
- *Din patruzeci de milioane de copii de vîrstă şcolară, din America de Sud, aproape jumătate nu poate frecventa învăţămîntul primar datorită lipsei de şcoli, profesori şi material didactic.*
- *Aproape 80% din populaţia Boliviei nu ştie să scrie şi să citească. Cifrele au fost stabilite cu prilejul anui recensămînt efectuat recent de U.N.E.S.C.O.*

Regele Feisal şi primul ministru al ţării Nuri-Said, vechi spion britanic, au tîrît ţara în pactul agresiv înjghebat la porunca imperialiştilor, pact al cărui sediu a fost chiar capitala Irakului, Bagdad. De pe aerodromurile irakiene plecau spre Port-Said bombardierele engleze cînd poporul egiptean a fost atacat de armatele anglo-franceze. Guvernul Irakului se pregătea să atace prin surprindere regiunea siriană a Republicii Arabe Unite. Feisal a trimis armata, în frunte cu generalul Abdel Kerim Kassem să participe la înăbuşirea răscoalei populare din Liban. Generalul Kassem însă, printr-un act de mare patriotism a întors armele asupra Bagdadului. In noaptea de 13 spre 14 iulie a acestui an, Abdul-Illah, prinţul moştenitor a fost ucis. S-a proclamat Republica Irak şi mînia dreaptă a poporului a ucis apoi şi pe Nuri-Said şi pe însuşi Feisal.

Popoarele lumii au urmărit cu simpatie acţiunile celei mai tinere republici, care din primele zile de la existenţa ei a devenit o forţă iubitoare de pace. Revoluţia irakiană a dovedit încă odată că imperialismul are zile numărate, că voinţa poporului nu poate fi înfrîntă. Ţările socialiste, printre care şi ţara noastră, au stabilit relaţii diplomatice cu Irakul şi s-au oferit să-i acorde sprijin economic pentru vindecarea rănilor pricinuite de colonialism.

Irakul e ţara grădinilor Semiramidei.

Irakul e cea mai tînără Republică a lumii...

GH. TOMOZEI

Rasiştii americani folosesc cele mai barbare metode pentru ca fiii negrilor să nu poată merge la şcoală. Copilului din fotografia alăturată nu-i cunoaşte nimeni amărăciunea. Un lucru este ştiut: clădirea şcolii în care învaţă în localitatea Neshville a fost distrusă de bandele Ku-Klux-Klan-ului.

...ri informaţii NOUTĂŢI TEHNICE informaţii ştiri

Ştiinţă

Spre centrul pămîntului

Gîndiţi-vă cît de mare a fost socotită la vremea sa descoperirea că Pămîntul are forma rotundă de „geoid". Oamenii şi-au pus apoi întrebarea: ce anume se ascunde în interiorul acestei „geosfere"? Limbile de foc aruncate de vulcani, creşterea temperaturii în raport cu adîncimea, au făcut pe cei mai mulţi să creadă că scoarţa Pămîntului închide la interior un nucleu de foc.

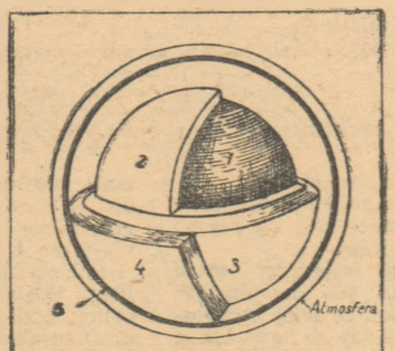
Pînă nu de mult se credea că Pămîntul răcindu-se, s-ar fi întărit de la exterior spre interior închizînd un sîmbure de materie lichidă. Datele actuale ale ştiinţei demonstrează că consolidarea a pornit de la centru spre exterior, de la materialele mai dense şi mai dure din interior spre păturile uşoare de la periferie.

Pe măsură ce mergem spre interiorul pămîntului „materia devine din ce în ce mai densă, din ce în ce mai consolidată, astfel încît centrul nu este gazos, nici lichid ci solid. Acest lucru ni-l spun undele seismice provocate de cutremurele de pămînt. Viteza lor creşte cu adîncimea. Se ştie că cu cît corpurile sînt mai dense cu atît undele seismice se propagă cu viteză mai mare. Vitezele mari ale undelor seismice din interiorul Pămîntului sînt determinate prin urmare de densităţile mari ale materiei.

Dacă am putea coborî cu un ascensor pînă la centrul globului terestru (6370 km) am întîlni multe „etaje" de construcţie foarte diferită. Numai că spre deosebire de blocurile construite de oameni, aceste etaje sînt de zeci, sute sau chiar mii de km grosime.

ETAJUL DE CRISTAL

Dintr-un asemenea ascensor, pe care să-l presupunem cu pereţii de sticlă, am observa că în coborîrea pînă la 60 km — scoarţa Pămîntului — (desen 5) temperatura şi presiunea cresc treptat cu adîncimea. Cristale frumoase de toate culorile de la cele mai închise — negre — pînă la cele mai albe sau chiar străvezii, alcătuiesc rocile de aici. Pe lîngă cristalele colorate, interesante ne-ar apare numeroasele filoane metalifere care împînzesc ca o reţea de culori şi sclipiri diferite, toată această masă de roci. Peste tot materia acestui etaj este cristalină — etajul de cristal. In acoperişul lui dacă ascensorul nu ar fi ermetic închis, ne-am putea aştepta la o inundare căci apele din pînzele subterane ar năvăli cu putere înăuntru.

INVELISURILE PAMINTULUI.

Ascensorul însă este astfel construit încît nu permite pătrunderea apelor iar acoperişul etajului de cristal care nu se încălzeşte nici la temperaturile cele mai înalte rezistă la orice presiuni. Putem astfel să ne continuăm fără nici o teamă coborîrea spre celelalte etaje mai adînci ale Pămîntului.

ETAJUL DE STICLA

Dar iată că după 60 km adîncime, pînă la 1200 km materia din care este alcătuit etajul următor (desen 4) îmbracă altă formă, mult mai densă, necristalizată, asemănătoare cu o sticlă supraîncălzită, în stare solidă însă din cauza presiunilor mari la care este supusă. Indată ce într-o parte a globului terestru, presiunea de deasupra acestui etaj scade, sticla devine fluidă ca o topitură şi pătrunde între rocile primului etaj sau iese la suprafaţă formînd vulcanii. Observăm deci că învelişul acesta, al Pămîntului de la etajul patru este solid. Numai în anumite puncte, provocate de anumite cauze, se transformă în magmă fierbinte fluidă.

ETAJUL DE METAL

Se sprijină pe nucleul central care constituie fundamentul. Sub 1200 km şi pînă la 2900 km adîncime acest etaj are o alcătuire destul de complicată. (desen 3 şi 2). Intîlnim apartamente olivinice formate din roci cu fier şi magneziu, altele din fier şi crom sau fier şi nichel. După alcătuirea lor le-am putea denumi apartamentul verde, pe cel alcătuit din olivină, cromat sau nichelat pe celelalte.

FUNDAMENTUL DE OŢEL

Sau nucleul central (desen 1), constituie de fapt baza pe care se sprijină etajele superioare. Greutatea cu care acestea apasă este aşa de mare încît cu toată temperatura ridicată de peste 3000 grade, materia este solidă şi aşa de densă încît se apropie de calităţile oţelului. Am putea spune că Pămîntul are un nucleu rigid de oţel supraîncălzit în care presiunile depăşesc trei milioane de atmosfere.

Va reuşi oare omul vreodată să ajungă la centrul Pămîntului? Perspectivele dezvoltării tehnicii actuale nu întrevăd pînă acum creearea de mijloace care să învingă presiunile şi temperaturile enorme pînă la asemenea adîncimi. Aici îşi va spune cuvîntul tehnica viitorului.

CORIOLAN STOICA
geolog
Laureat al Premiului de Stat

Veşti de pe şantierele arheologice

● *De curînd lucrările pe şantierele arheologice din Capitală au prilejuit descoperirea unor urme de cultură cu mult anterioare apariţiei Bucureştiului. La Fundeni s-au găsit cele mai vechi urme de aşezări omeneşti din Bucureşti datînd din epoca neolitică iar în Pantelimon s-au găsit vase şi arme de bordee din epoca geto-dacă. Cercetările continuă.*

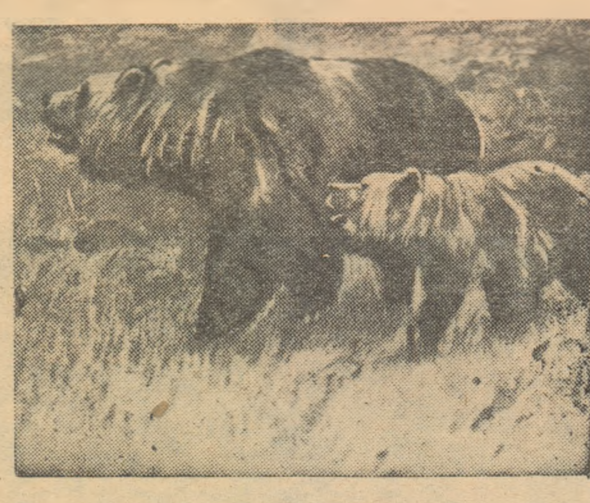

● *Arheologii Muzeului regional de istorie din Oradea au descoperit pe malul pîrîului Peţa un bordei de 600 de ani. Bordeiul face parte din satul medieval cunoscut din documente sub numele de Saca. El are formă dreptunghiulară, mai mult de jumătate este săpat în pămînt iar în mijloc are o vatră de foc. In bordei s-au mai găsit un depozit cu peste 150 kg ovăz şi grîu carbonizat, două vase mari de lut, cuie, topoare, cuţite şi alte unelte de fier.*

● *In peştera din satul Peştera, regiunea Stalin cercetările arheologice au scos la iveală urmele omului paleolitic care a folosit acest loc drept adăpost acum aproximativ 70.000 de ani. Omul paleolitic a lăsat aici urme din trei faze de cultură, paleolitică şi de mai tîrziu din prima epocă a fierului şi din perioada de început a migraţiilor.*

S-au mai scos la iveală şi urmele unor vieţuitoare care au trăit tot cu zeci de mii de ani în urmă. Este vorba de ursul de peşteră, hiena de peşteră, capra Ibex, exemplar rar întîlnit pînă acum în ţara noastră.

— Puternicul „urs al cavernelor" vecinul oamenilor preistorici, aşa cum a fost reconstituit (după un tablou)

SPORT

Exerciţii de înviorare

Dacă vrei să fi voios, să ai un corp bine dezvoltat, nu lăsa să treacă nici o dimineaţă fără să faci gimnastica de înviorare. Deschizi larg ferestrele — chiar dacă aerul zilelor de toamnă e mai rece — şi execuţi cîteva exerciţii simple care, repetate zilnic, îţi vor deveni nu numai dragi, dar chiar o necesitate.

Cîteva mişcări de înviorare.

Exerciţiul I. Ridici braţele, întins lateral (1) şi de acolo în sus (2); încleştezi degetele şi întorcînd palmele în sus te întinzi bine pe verticală odată cu ridicarea pe vîrfuri (3—4); cobori ghemuit cu palmele pe podea (5—6) şi apoi revii în poziţia de drepţi. Repeţi apoi exerciţiul de trei ori (fig. 1).

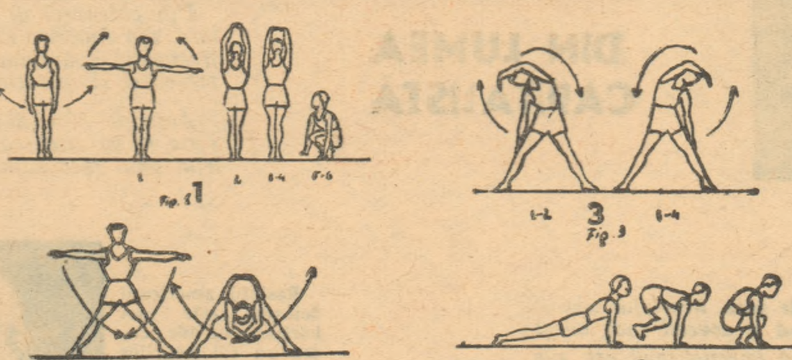
Exerciţiul II. Fig. 2. Depărtezi mult picioarele şi duci braţele lateral; laşi să cadă trunchiul moale înainte. La comanda 1 încrucişaţi braţele în faţă, cu arcuire în jos revii în poziţia iniţială. Exerciţiul se repetă de trei ori în patru timpi. (Aplecarea corpului se face cu picioarele perfect întinse).

Exerciţiul III. Indoi trunchiul la dreapta, lăsînd braţul drept să alunece pe piciorul drept, cît mai aproape de gleznă şi duci braţul stîng, relaxat, deasupra capului (1—2); revii şi schimbi mişcarea spre stînga, cu braţul stîng deasupra capului. Exerciţiul se repetă de trei ori (fig: 3).

Exerciţiul IV. „Inainte culcat" — aşezi palmele în dreptul pieptului pe podea şi întinzi braţele. Printr-o zvîcnitură aduci picioarele între braţe (ghemuit) (1); tot printr-o zvîcnitură întinzi picioarele înapoi (2). Mişcarea se repetă de trei ori (fig. 4).

Exerciţiul V. Cu picioarele uşor depărtate, ridici braţele în sus, cu uşoară extensie, inspirînd profund (1—2), apoi laşi braţele şi capul jos, relaxat, expirînd (3—4).

Prof. ANA ILIE

VICTORIE

La Şcoala de 7 ani nr. 136 din cartierul Ferentari, învaţă o mulţime de copii care ştiu să joace fotbal. Pînă nu de mult, fiecare clasă avea echipa ei. Cînd s-au organizat însă campionatul străzilor la fotbal, adică pe la jumătatea vacanţei, s-a disputat un meci pentru „selecţionarea" celor mai buni jucători în echipa şcolii.

De atunci au avut loc o sumedenie de antrenamente, jocuri amicale cu alte echipe... Şi, în scurtă vreme, aceşti copii s-au împrietenit, s-au străduit să joace cît mai bine, reuşind să formeze o echipă omogenă. Marinică este portar. Ionel Corbu, Iordan, Popa Ion, Firi şi Mocanu — la „apărare". Apoi, Dincă, Caim, Radu Gheorghe, Dragomirescu, Fieruţ — toţi sînt jucători unul şi unul. Nu numai la fotbal, dar şi la învăţătură sînt buni. Cei nedisciplinaţi au fost scoşi din echipă. Asta-i lege pentru toţi. Aşa s-a întîmplat cu Codrea. Nu era deloc disciplinat şi, pe deasupra, mai avea şi chică. Jucătorii au hotărît să-l scoată, cu toate că era portar bun.

Cu Popa Nicolae sau Pică, cum îi spun colegii, a fost mai greu. S-a hotărît scoaterea lui din echipă chiar în ajunul meciului cu Şcoala nr. 135, de pe Trompetului. Pică este un centru înaintaş cum rar găseşti. Are viteză, driblează bine, pasează precis, ce mai, speranţa şcolii. Dar Pică a rămas repetent. De aceea a fost scos din echipă. Unii jucători s-au cam supărat.

— Pierdem, dacă nu joacă Pică, pierdem sigur, s-a revoltat Popa Ion.

— Ce-i mai „distram" pe cei de pe Trompetului...

Radu însă era de altă părere.

— Dacă nu învaţă, n-are ce căuta în echipă, spunea el. O să ne descurcăm noi şi singuri.

Discuţiile au continuat şi în ziua meciului. Mai ales, după primele minute de joc, cînd „presau" cei de la Şcoala nr. 135.

— Dacă era Pică... mormăia într-una Firi.

Ceilalţi însă nu-l mai ascultau. Luptau din răsputeri. După alte cîteva minute, cei de la Şcoala nr. 136 reuşesc să închege primele acţiuni frumoase. Curînd veni şi primul gol. Întreaga echipă parcă a prins aripi. Au uitat necazul. Încă un gol.., altul.. Meciul l-au cîştigat la un scor categoric: 6 - 2.

EMIL DOBRESCU

INTERNAŢIONALELE DE ATLETISM

Peste 2 zile

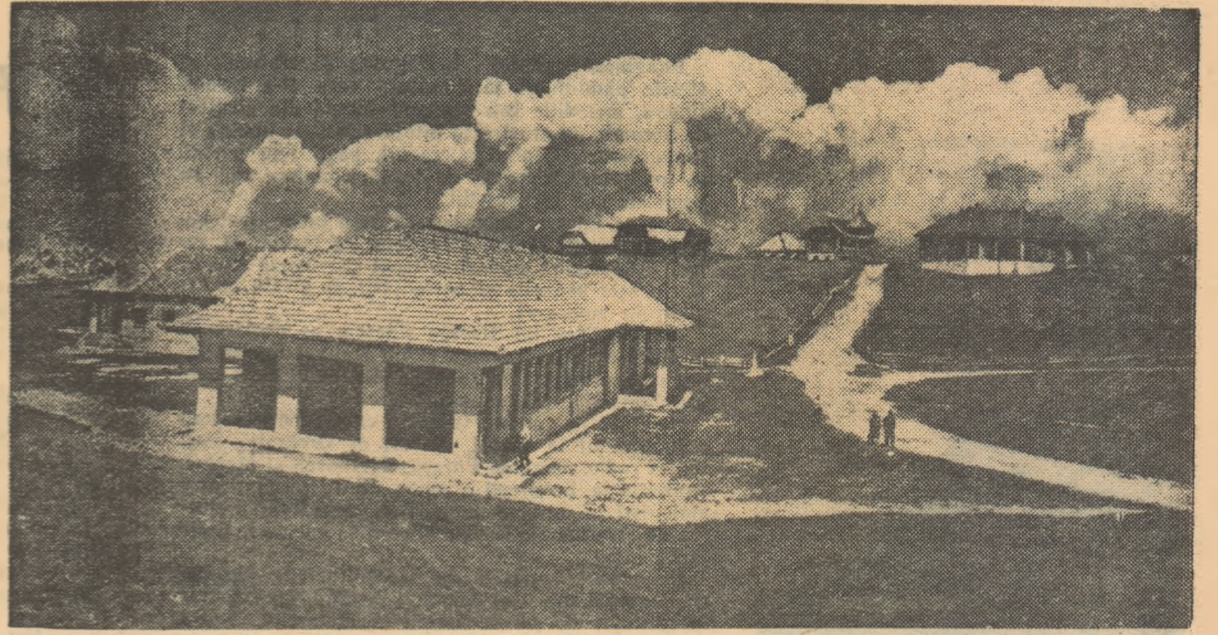
Mai sînt doar două zile pînă la 13 septembrie, cînd iubitorii atletismului se vor aduna pentru a XI-a oară consecutiv pe Stadionul Republicii din Bucureşti, pentru a urmări întrecerile din cadrul campionatelor internaţionale de atletism ale R.P.R.

Intrecerile, care încep sîmbătă, reunesc la start o serie de sportivi valoroşi din toate continentele.

● *U. R. S. S. va deplasa la Bucureşti un număr de 14 atleţi în rîndul cărora se numără aruncătorul de greutate Grigalka şi săritorul în înălţime Savlakadze (2,10m.)...*

● *Henk Visser — recordman european la săritură în lungime şi Hannie Bloemhof cîştigătoarea probelor de 100 m. şi 200 m. de anul trecut, sînt numai doi din lotul puternic pe care-l deplasează Olanda.*

In satul din munți s-a deschis o școală nouă

Sus la 1360 m altitudine, în munții Bucegi, se află comuna Fundata, din regiunea Stalin. Pînă mai ieri copii care trebuiau să meargă să-și termine șapte clase, trebuiau să străbată mulți kilometri. Anul acesta și la Fundata s-a construit o școală de șapte ani.

Oamenii sînt bucuroși

Din toamna trecută, copiii din satele Sărăcești și Satu-nou, raionul Slatina, după cele patru clase absolvite, nu mai sînt nevoiți să bată drumul pînă în Slatina, la școală. La marginea comunei, în vecinătatea cîmpiei și a unei livezi, într-o clădire frumoasă, învață cei din ciclul doi elementar.

Elevii mai vîrstnici din comună, care urmează acum la școlile medii din Slatina, cît și studenții, își amintesc de anii cînd, cu ghiozdanul subsuoară și cu o nuia în mînă, ca să se apere de vreun cîine pribeag, plecau de cu noapte în oraș, la cursuri. Drumul, destul de lung, trecea peste niște dealuri pustii, apoi se afunda într-o pădure în care plutea întunericul, și în care — spun oamenii și legendele — s-au întîmplat multe în curgerea anilor.

Școlarii de altădată ai comunei au înoptat, nu o dată, în vîrfuri de copaci. Cum lupii umblau ca la ei acasă prin acele locuri, în serile de iarnă, cei care se întorceau de la școală, de frică, n-aveau decît să se urce în copaci, așteptînd zorii sau vreun călător.

Mulți se îmbolnăveau de atîta drum și de ploile și negurile anotimpurilor. Și renunțau la învățătură după cele patru clase. Nici părinții nu aveau liniște, știindu-și copiii în primejdia unui drum cu atîtea ocolișuri peste dealuri și prin păduri. Și pierdeau mult timp, însoțindu-i cîteodată, sau așteptîndu-i, cînd cursurile erau după masă.

Azi, toți copiii comunei, după cele patru clase, urmează cursurile celui de al doilea ciclu. Distanța din cel mai îndepărtat colț al comunei și pînă la școală e mai puțin de un kilometru.

Ziua dă spre seară. Pe uliță, vin cîțiva copii cu teancuri de cărți subsuoară. Sînt cărțile de care au nevoie la școală în acest an. Sînt în clasa a V-a, a VI-a, ori a VII-a. Văd în mîinile lor cărți de limba rusă, de limba franceză, de istorie, de chimie și altele. Le strălucesc ochii de bucurie că au cărți noi, că vor învăța lucruri despre care acum nu știu nimic și că în comună funcționează ciclul doi și astfel nu mai sînt nevoiți ca-n anii trecuți, să calce kilometri întregi pînă la Slatina.

Am stat de vorbă cu mulți țărani din Satu-nou, Sărăcești... Sînt bucuroși că fiii lor vor învăța șapte clase și că aceasta se va întîmpla chiar în comuna lor.

N. CIREȘEANU

Voi învăța mai departe

Anul trecut am absolvit 4 clase elementare cu note foarte bune. Imi place mult să învăț și voiam cu tot dinadinsul să merg mai departe la școală. Dar părinții nici nu voiau să audă: „Ai destulă carte — spuneau ei — să poți paște vaca, în poiană. Și apoi acasă e atîta treabă. Cine vrei să ne ajute?..." Imi părea atît de rău! Asta înseamnă să mă despart de școală, de colegele mele, care s-au hotărît să învețe toate cele 7 clase. Apoi școala e numai la doi pași.

Gîndurile astea mă frămîntau mereu.

Iată însă că învățătoarea îmi veni în ajutor. Intr-una din zile, pe cînd mă întorceam cu vaca de la pășune, am întîlnit-o pe uliță. Fusese la mine acasă, unde a stat mult de vorbă cu părinții mei. Cînd am intrat în casă i-am găsit sfătuindu-se... Mai zăboveau. In cele din urmă tata îmi zise: „Tu fată, dacă ții să înveți neapărat, eu nu mă mai împotrivesc. Iți dau bani și cumpără-ți ce-ți trebuie pentru școală". Am sărit în sus de bucurie și am dat fuga la librărie.

Sînt atît de fericită, dragă redacție, încît am ținut să-ți împărtășesc și ție bucuria că acum voi merge mai departe în cl. a V-a.

Pioniera **ROȘU RODICA**
cl. V-a com. Buzescu
Alexandria

16.000 ȘCOLI

Peste patru milioane de analfabeți și semianalfabeți axistău în Romînia burghezo-moșierească. După datele oficiale mult micșorate, numai în anul 1933 peste un milion de copii de vîrstă școlară erau în imposibilitate de a frecventa școala.

In anii puterii populare, învățămîntul și cultura au cunoscut o înflorire nemaiîntîlnită. Moștenirea lăsată de burghezie a fost lichidată aproape în întregime. Numărul școlilor de cultură generală a crescut la aproape 16.000 față de 13.865 cîte erau în 1938.

BUNĂ DIMINEAȚA, COPII!

UN SINGUR CLOPOȚEL

Mai sînt cîteva zile și vom auzi glasul clopoțelului chemîndu-ne la prima oră de clasă. Vacanța a trecut. Incepe noul an de școală...

In orașul Sfîntu-Gheorghe, copiii romîni și cei ai naționalităților conlocuitoare, așteaptă la fel de nerăbdători clinchetul cristalin al unuia și aceluiaș clopoțel. La școala de 7 ani nr. 1, unde am poposit, copiii învață fiecare în limba maternă. Recreațiile, excursiile, vacanțele, îi găsesc mereu împreună. Jocul și activitatea pionierească — după spusele unui pionier — e cel mai bun dicționar cu ajutorul căruia copiii romîni nu învață numai limba maghiară și copiii maghiari nu învață numai limba romînă — ci împreună învață să se prețuiască și să se respecte reciproc. In școală, în tabără, la Casa pionierilor și acasă în familiile lor, înflorește o rodnică prietenie între copiii romîni și maghiari. Prin grija regimului democrat popular, pentru copiii minorităților naționale s-au creat școli în care ei învață în limba maternă. Numai în orașul Sfîntu-Gheorghe, există patru școli de 4 ani, trei școli de 7 ani, și două școli medii cu secții atît maghiare cît și romîne.

ȘI CEARDAȘUL ȘI HORA...

Copiii romîni și maghiari de la Școala nr. 1 au multe realizări frumoase. In 1957 au strîns împreună 16 mii de kg fier vechi. Anul acesta au crescut viermi de mătase și au obținut 7 kg de gogoși. La învățătură pînă și profesorilor le-a fost greu să spună care clasă e mai bună dintre atîtea bune. Mai cu seamă, cînd a fost vorba de jocuri sportive și programe artistice, întrecerea între elevii claselor mici și mari și între clasele romîne și maghiare, a fost pasionată. Echipa maghiară din clasele a VI-a și a VII-a a pregătit dansuri secuiești specifice regiunii: „Csür Dángölö", „Palatás", „Maras Szekè", dar multe aplauze au cules și cu minunatele dansuri romînești „Banu Mărăcine", „Sîrba în ciocane" etc. Fetele și băieții de la secția romînească nu s-au lăsat mai prejos. De data aceasta a fost rîndul lor să învețe și să prezinte dansuri secuiești.

PASIONAȚI AI SPORTULUI

Pionierii Comănici Marcel și Vitalyos Gavril s-au întîlnit în 1953 într-o recreație. „Gabi" venise în toamna aceea de la altă școală și nu prea avea prieteni, aici, la Școala nr. 1. Marcel a intrat în vorbă cu el, pe ungurește, iar cînd suna clopoțelul de intrare rămăsese stabilit deja între ei să se întîlnească după amiază să... se joace. Acum, după 5 ani, sînt cei mai buni prieteni din școală, își pregătesc deseori lecțiile împreună. Un prim rod al acestei prietenii: Gabi a învățat foarte ușor romînește.

In inima prietenilor au mijit treptat vise de glorie sportivă. Gabi Vitalyos s-a înscris la școala de călărie, iar Marcel Comănici a început să facă patinaj. După luni de antrenament, Comănici ocupa locul I la patinaj artistic la Spartachiada de iarnă a tineretului, iar prietenul lui ocupa locul II la un mare concurs hipic. Aveau cîte 10 ani.

După alte luni de antrenamente, Marcel Comănici sigur de puterile sale, entuziasmează tribunele și juriile, și trei ani la rînd — în 1956, 1957, 1958 — cîștigă împreună cu micuța Seiwarth Imola campionatul republican de patinaj artistic, la proba rezervată începătorilor și apoi juniorilor. Aveau cîte 13 ani.

Alături de vechea prietenie legată la școală cu maghiarul Vitalyos Gavril, Marcel leagă o nouă prietenie, la fel de trainică: prietenia cu talentata Seiwarth Imola, fiica fotografului neamț din Miercurea Ciuc, pionieră și elevă a Școlii medii de acolo.

UN CORT, DOI PRIETENI, ȘI ȘASE... PAZNICI

Cei doi prieteni au petrecut anul acesta o vacanță minunată. Ajutat de colegele lui Fabrițius Edeltrault și Iovicin Zlatinca, (și aici avem cuvinte frumoase pentru ajutorul pe care și-l dau trei pionieri: un romîn, o nemțoaică și-o sîrboaică) — Marcel a reușit să stăpînească foarte bine și materia predată în timpul cînd participa la antrenamente la Miercurea Ciuc și la competiții prin țară.

Mai în fiecare zi erau la ștrand sau la pescuit, cu barca morarului.

La tabăra din localitate — au jucat amîndoi în echipa de fotbal la înaintare. Victorii? Cine le mai ține minte numărul!

Intre 1 și 8 august, băieții au lipsit de acasă. Au lipsit băieții, au lipsit și cîinii. Și au mai lipsit și cîinii unor vecini — ceruți împrumut... In tot acest timp, cam la 10 km de oraș și la 1000 m altitudine, pe Vîrful Gorgo, a funcționat o tabără neobișnuită: Marcel, Gabi, un cort, provizii de pîine, brînză, mezeluri, conserve și zarzavat, Tip, Maty, Lurco, Kormos, Rex, Lupu — prieteni nedespărțiți de joacă și călătorie ai băieților. Iar jur împrejur: copaci, coame de munți, izvoare, tufișuri de zmeură, căprioare, urme de urși și lupi, și norii alburii care își ștergeau barba de creastă și cort. Dar în fiecare dimineață, soarele mare și blînd alunga norii, și parcă zîmbea către cei din „tabără":

— Bună dimineața, prieteni!

MIHAI FÎNTÎNARU

GLASUL VIORILOR...

George Enescu în anul 1900 în vîrstă de 19 ani.

Imaginea copilului îndrăgostit de cîntecele şi stelele pămîntului ţării sale, care şi-a turnat cîndva, melodiile într-o vioară făcută din strujeni de porumb, ne urmăreşte întotdeauna, cu lumina ei tremurătoare. Copilul a crescut, paşii l-au purtat la învăţătură, departe de ţară şi cîntece noi au ţîşnit de sub arcuşul lui.

George Enescu, muzicianul care a întruchipat geniul poporului romîn, scînteietor şi trainic şi totuşi întotdeauna modest, a făcut să vibreze în cîntecele sale pădurile şi apele ţării şi glasul oamenilor, în amurguri.

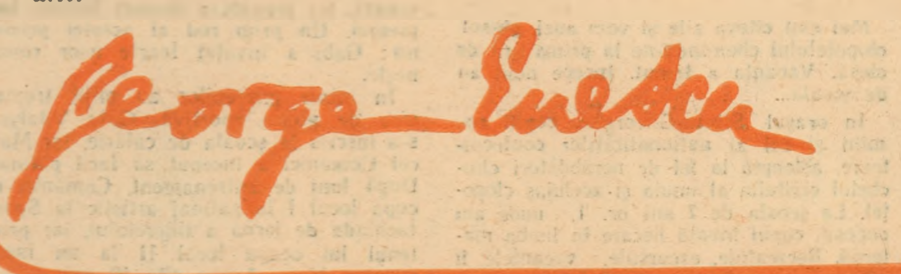
In amintirea lui George Enescu, se desfăşoară la Bucureşti, un concurs şi un festival internaţional care a adunat sub cupola Ateneului mari personalităţi ale vieţii muzicale.

Neuitată va rămîne seara în care David Oistrah a interpretat la vioară, alături de Orchestra simfonică radio, opere de Enescu, Beethoven şi Mozart. Prezenţa la Bucureşti a unuia dintre cei mai mari violonişti ai tuturor timpurilor, dovedeşte preţuirea de care marele nostru Enescu se bucură în toate ţările lumii.

Numeroase societăţi de radiodifuziune din ţările Europei, Asiei şi Americii de Sud, au solicitat înregistrări de la concertele Festivalului. Iată cîteva ţări, în care vor răsuna melodiile enesciene, imprimate la Bucureşti: Argentina, Belgia, Anglia, Bulgaria, Cehoslovacia, Franţa, Italia, Iugoslavia, Mongolia, Polonia, Uniunea Sovietică, Ungaria şi Vietnam.

Concursul şi Festivalul Internaţional „George Enescu" se desfăşoară cu un impresionant succes.

G. T.

tolba cu scrisori

Vasile Florea, Birlea Ion. Vahiu Mureşea, Suciu Alexandrina şi *Cornelia Cătălin* din Turda, mi-au trimis o scrisoare plină cu proverbe, zicători, ghicitori, cîntece şi strigături auzite de ei, prin satele de pe Valea Arieşului. Prietenii noştri din Turda au dovedit dragoste pentru înţelepciunea şi graiul poporului nostru şi strădania lor de a face cunoscute toate lucrurile auzite, merită numai cuvinte de laudă. Printre rîndurile lor, am descoperit proverbe de mare frumuseţe ca acestea: *„A plecat călare şi se-ntoarce cu şeaua-n spinare", „Se duce la vie cu strugurii-n poală", „Dacă pomul cade, îi cade şi umbra"*. Minunate sînt şi strigăturile:

„Harnică-i mîndruţa mea
Cum nu-s trei asemenea,
Pînă ţese-un cot de pînză
Mîncă-un burduf de brînză
A ţesut ca de un metru,
Din Crăciun, pînă-n Sîmpetru,
Din Sîmpetru la Crăciun
Mai ţese un petec bun..."

Prietenii moşului din Turda mi-au mai trimis şi-o baladă *„Vrînceanca şi mocăniţa"* în care se înfruntă două fete, una bogată, dar slută şi alta frumoasă, dar săracă — baladă care mi-a amintit de *„Inşir'te mărgărite"* a lui Vasile Alecsandri. Voi, dragii mei, să continuaţi şi de acum înainte să culegeţi florile de aur ale creaţiilor poporului, flori născute din suferinţă, prin neguri de ani şi vă rog să-mi trimiteţi şi cîntece, care grăiesc despre viaţa nouă a ţării.

Bîrlă Ioan din comuna Clocotici, raionul Reşiţa, ne-a trimis o poezie. Iat-o:

„Un vultur dă grîu la ciur
O cioară se duce la moară
Un cocoş toarnă în coş
Găina strînge făina
Rîndunica dă cu lopăţica
Două muşte
Fac găluşte
Iar curcanul, mitocanul,
Se plimbă prin casă cu gîndul la masă".

Şi *Maior Ilie* din comuna Vînători-Sighişoara, ne-a trimis versuri:

„Eu sînt greier
Ce cutreier
Cu vioara
Toată vara..."

Voi ce spuneţi, copii, nu vă par cunoscute aceste versuri? Moşul se supără adesea, cînd i se trimit lucrări copiate din cărţi, deasupra cărora scrie: „Poezie făcută de mine, elevul Cutare..." Poezia nu este o joacă şi nimeni, nici şcoala, nici gazeta nu vă obligă neapărat să scrieţi poezii, dar atunci cînd ne trimiteţi, vrem ca ele să fie oglinda sufletului vostru, nu vrem să recitim versuri care aparţin altor poeţi, transcrise şi semnate de voi. Nu este cinstit şi cel care ne trimite asemenea „opere" nu face cinste numelui de pionier. Şi *Chirică Mihai* ne-a trimis, pe lîngă unele versuri proprii, poezii copiate, dar cred că acest lucru nu se va mai întîmpla. Prietenul nostru, scrie despre scufundarea vasului Titanic, despre căderea Romei, dar nu scrie despre ceea ce cunoaşte bine, despre şcoală, despre satul sau oraşul său, aşa cum face *Drăgoi N. Gh.* din Tîrgul Trotuş de pildă:

„Aleargă şoaptele din spic în spic
Şi se alungă-nfiorate,
Căci se coboară-ncet de pe colnic
Combine mari, cu steaguri pavoazate..."

Din tolba cu scrisori am mai citit versurile simple ale lui *Toma Vasile* din Vînători-Sighişoara, *Manea Ionel* din Cosmeşti-Tecuci, *Albulescu Valeria* din Slobozia-Piteşti, *Crişan Leca* din Cîmpia Turzii, *Marin Maria* din Constanţa şi *Elena Jijiana* din Suliţa-Botoşani, pe care îi rog să mai citească, să înveţe sîrguincios şi să-mi mai trimită cîte un răvaş, fiindcă în poeziile lor am găsit unele lucruri frumoase.

La revedere, dragii moşului şi pe curînd,

Moş Toma Poştaşul

Mihai Negulescu

Puiul de urs

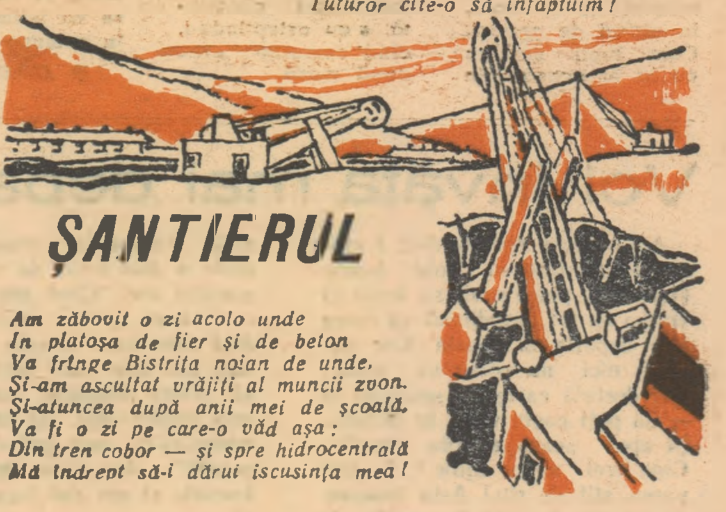
Aflînd că o să mergem împreună
Ne-am spus: „Aşa încurcă soarta iţe"
— Ce ne vom face oare cu fetiţe
Acolo unde norii brazi detună?
Auzi, să mergi la munte împreună!

Acolo-s codri negri, rîuri repezi
Şi urşi pîndind în vizuina lor...
Şi trebuie să fii cutezător,
Să n-ameţeşti cînd treci pe pod de lespezi —
Acolo-s codri negri, rîuri repezi.
Mereu le-am respectat pe pioniere;
— Ba mi se pare totdeauna — am spus
Că-n rezolvări de teme-s mai presus —
Chiar îndrăzneam caietul a le cere...
Mereu le-am respectat pe pioniere.
Dar vezi, nu mai e vorba de caiete...
Cînd alţii lua-vor drumuri îndrăzneţe
Şi ne-or chema rîzînd pe culmi semeţe,
Noi cum o să urcăm cu-atîtea fete? —
Căci vezi, nu mai e vorba de caiete.
Aşa gîndeam atunci, de bună seamă,
Dar zilele de tabără s-au scurs...
Şi azi cînd ele-aduc un pui de urs
Cu trenul — ce să mai vorbim de teamă?!
Ne înşelam atunci, de bună seamă.
Pe piscuri ajungeau-nainte, -n ciudă...
Dar a-nţelege parcă tot nu-mi vine:
Au prins un pui de urs, cu asta-i bine —
Dar ce ştiură? — Doar să-i pună fundă!
Şi pe deasupra ne mai fac şi-n ciudă!

Cîntecul tinerilor botanişti

Oaspeţi Deltei sau munţilor suri,
Cînd cresc zorii de purpură nouă
Noi culegem din lunci şi păduri
Flori frumoase scăldate în rouă.
Flori frumoase şi conuri de brad
Frunze tinere, lujeri şi spice...
Toate prietene — ni-s, toate prind neîncetat
Frunţile către noi să-şi ridice.
Ştie spicul şi frunza şi floarea:
Grădinari, ingineri cînd vom fi
Ajuta-le-om să-nfrîngă dogoarea.
Seceta în jurul lor vom stîrpi...
Dar mai sînt ani în faţă, de studiu;
De aceea cu sîrg îngrijim
Plante mii... şi e numai preludiu
Tuturor cîte-o să înfăptuim!

ŞANTIERUL

Am zăbovit o zi acolo unde
In platoşa de fier şi de beton
Va frînge Bistriţa noian de unde,
Şi-am ascultat vrăjiţi al muncii zvon.
Şi-atuncea după anii mei de şcoală,
Va fi o zi pe care-o văd aşa:
Din tren cobor — şi spre hidrocentrală
Mă îndrept să-i dărui iscusinţa mea!

ÎN GARA MICĂ

In gara mică, este forfot mare;
Alături de atîţia călători,
Copiii cu trompete şi cu flori
De-un ceas veniră în întîmpinare —
In gara mică unde-i forfot mare.
De-odată-n capul dinspre munţi al gării
Din vata zării s-a desprins o pată
Şi creşte către noi întunecată
Svîrlind un brîu de fum în largul zării
In capătul dinspre păduri al gării.
Şi liniştea împresură peroane
Pentru o clipă... Lărmuind, cu flamuri,
Apar ce-i aşteptaţi, la zeci de geamuri...
Şi larma lor cuprinde ca-n bulboane
Şi sărbătoreştile peroane.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA Bucureşti, Piaţa „Scînteii" tel. 17.60.10 : 17.61.00. Abonamentele se fac la oficiile postale, factorii poştali şi difuzorii voluntari din şcoli.
Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".